

ἀλήθεται χονδρά· ὄθεν καὶ χόνδρος. Ἀλλαχοῦ λέγεται κοφτός. Ἄλλ' ἐν Μάνῃ συνήθως ἐφθός παρατίθεται εἰς βρώσιν εἰς τοὺς γάμους, καθ' ὅς προσκαλοῦνται ἅπαντες οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι τοῦ νυμφευομένου εἰς τράπεζαν, ὅπου παρατίθεται χόνδρος, ὃν βράζουσιν εἰς λέβητας· πρὶν ἢ δ' ἐκκενώσωσιν εἰς λοπάδας χαλκίνας, ἐπιρρίπτουσιν ὡς ἄρτυμα τὸ λεγόμενον *Μορ*, ἴσως ἐκ τοῦ λίπους· τοῦτο δ' ἐστὶ κρέμα ἐκ λεπτοτάτων μερίδων τῶν ἐντροσθίων τῶν ζώων, ἅπερ ἐπὶ τούτῳ διαμελιζοῦσιν οὕτω πως· ἀλλὰ καὶ κρέα διαμελιζόμενα ἀναπληροῦσι τὴν τυχαῦσαν ἔλλειψιν τῶν σπλάγχχνων τοῦ ζώου. Τὸ οὕτω πως μαγειρευόμενον τοῦτο βρώμα διατελεῖ ὃν εἰς μεγίστην ὑπόληψιν παρὰ Μανιάταις καὶ ἰδίᾳ εἰς τοὺς γάμους, ὅπου ἂν μὴ χόνδρος παρῆ, νομίζεται μεγίστη ἔλλειψις. Προσέχουσι δὲ πολὺ, ὅπως βρασθῆ καλὰ διότι ἄλλως δυσαρεστοῦσι· διὸ καὶ ἡ παροιμία.

Πολλοὶ μαγέροι, ὠμός ὁ χόνδρος (1).

Ἡ λέξις *χόνδρος* ἐστὶν ἀρχαιοτάτη, τοῦλάχιστον ἐπὶ τῶν χρόνων Διοδώρου τοῦ Σικελιώτου ἦν ἐν χρήσει· διὸ καὶ ἀπαντᾷ παρ' αὐτῷ ἐν τῷ ἐφεξῆς χωρίῳ, «Ταῦτα (τὰ ἱερά ζῶα) γὰρ ἐν ἱεροῖς μὲν περιβόλοις τρέφεται, θεραπεύουσι δ' αὐτὰ πολλοὶ τῶν ἀξιολόγων ἀνδρῶν, τροφὰς δίδόντες τὰς πολυτελεστάτας. Σεμίδαλιν γὰρ ἢ *χόνδρον* ἔψοντες ἐν γάλακτι, καὶ πέμματα παντοδαπά μέλιτι φύροντες, καὶ κρέα χήνεια τὰ μὲν ἔψοντες, τὰ δ' ὀπτῶντες, ἀνεκλείπτως χορηγοῦσι.» (Διόδ. Σικελ. Βιβλιοθ. Ἱστορ. Α'. Κεφ. 84, σελ. 144, τόμ. Α' ἐκδ. λειψ. Τάουχνιτς. 1829). Ἀλλὰ καὶ ἐν Μάνῃ ἐνίοτε μέλιτι χρῶνται συναναφύροντες τῷ χόνδρῳ, ἢ γάλακτι ἔψουσιν, ὅπως ἂν αἱ περιστάσεις δηλαδὴ ἐπιτρέπωσι τοῦ τὸν γάμον τελουόντος.

Ἡ δὲ λέξις *νάκα* καὶ κατὰ συνίζκσιν σήμερον *νάκα*, σημαίνει δέρμα προβάτου ἢ αἰγὸς κατειργασμένον· ἐρράμμενον, δ' οὕτως, ὥστε χρησιμεύει παρὰ Μανιάταις ἔχουσι δι' ἀορτήρων κρεμαμένην αὐτὴν ἀπ' ὠμων, ὅπως ἐναποθέτωσι τὰ ἐαυτῶν νήπια, ὅταν μεταφέρωσιν αὐτὰ ἀπὸ ἐνὸς μέρους εἰς ἄλλο ἢ ἀπὸ μιᾶς κώμης εἰς ἄλλην. Γίνεται δ' ἡ μεταφορὰ τῶν νηπίων κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐν μεγίστῃ εὐκολίᾳ. Καὶ αὐτὴ ἡ λέξις λίαν ἀρχαία· παρὰ Πausανίᾳ ἀπαντᾷ ἐν τῷ χωρίῳ τῷδε «περιβέβληντο αἰγῶν *νάκας* καὶ προβάτων.» (Pausan. Μεσσην. IV 3)· ἦτοι ἦσαν ἐνδεδυμένοι δέρματα αἰγῶν καὶ προβάτων, ὡς περ καὶ σήμερον πολλαχοῦ τῶν κωμῶν τῆς Ἑλλάδος οἱ χωρικοὶ καὶ μάλιστα τὸν χειμῶνα οἱ ποιμένες ἰδίᾳ ἔχουσιν ἐν χρήσει ὡς περιβόλαιον, ὅπερ αἱ βροχαὶ οὐ διαπερῶσιν. Ἄλλ' ἐν Μάνῃ μετέβαλον

καὶ εἰς ἄλλου σκοποῦ ἐκτέλεσιν ἀρμοδίαν θεωρήσαντες τὴν *νάκα* ἦτοι εἰς μεταφορὰν, ὡς ἀνωτέρω ἐξέρεθη, τῶν βρεφῶν, καὶ οὕτω διατελεῖ εἰς πλήρη χρῆσιν ἐν ἀπάσαις ταῖς κώμαις τῆς Μάνης ἢ *νάκα*. Ἡ λέξις *νάκα* ἐστὶ δωρικὴ, ὡς καὶ πολλαὶ ἄλλαι διασωζόμεναι ἤδη ἐν Λακωνίᾳ, καὶ ἐν γένει πολὺ μέρος τῆς Δωρίδος διαλέκτου διεσώθη παρὰ Μανιάταις, καθὼς καὶ τῆς παραφορᾶς αὐτῆς ἴσως τὸ πλεῖστον, ἦκιστα παρεχομένης τὸ εὐφώνον κατὰ Πausανίαν λέγοντα τάδε· «τοῦ Σεβρίου δὲ ἐστὶν ἐν δεξιᾷ μνημα *Ἀλκμᾶνος*, ὃ ποιήσαντι ἄσματα οὐδὲν ἐς ἔδον ἢ αὐτῶν ἐλυμήνατο τῶν Λακωνίων ἢ γλώσσα ἦκιστα παρεχομένη τὸ εὐφώνον.» (Λακωνικ. Γ. XV. 2, 3). Ἄρα καὶ ἐπὶ Πausανίου (164, π. X.) ἡ γλώσσα τῶν Λακωνίων ἦκιστα παρείχετο τὸ εὐφώναις, ὅπως καὶ σήμερον. Καὶ ἴσως καὶ ἐπὶ Ἀγησιλάου καὶ τῶν λοιπῶν, ὅτε ἤκμαζε τὸ Δωρικὸν στοιχεῖον ἐν Πελοποννήσῳ, ἦκιστα παρείχετο τὸ εὐφώνον ἢ γλώσσα αὐτῶν, καθότι οἱ Σπαρτιάται καὶ ἐν γένει οἱ Λάκωνες οὐ φίλοι τῶν λόγων, ὅσον ἦσαν οἱ Ἀθηναῖοι, οἱ τοσοῦτον τὸν λόγον τερνεύσαντες καὶ εἰς ἄκρον ἄωτον ἀκμῆς αὐτὸν ἀναπτύξαντες. Οἱ Λάκωνες, ὡς γνωστὸν, ἐπετήδευον βραχυλογίαν, καὶ τὸν νοῦν προσεῖχον τοῖς πράγμασι καὶ οὐ τῇ εὐφωνίᾳ λόγων. Καὶ σήμερον ὁ Λάκων μᾶλλον πραγματικὸς φαίνεται· λόγων πολλῶν οὐ χρῆζει, ἀμέσως προβαίνει εἰς τὸ ἔργον ὢν τολμηρὸς καὶ ἀποφασιστικὸς ἀπέναντι καὶ αὐτῶν τῶν μεγαλητέρων προσκομμάτων ἅτινα ὑπερπηδᾷ διὰ τῆς γενναϊότητος καὶ καρτερίας, αἵτινες εἰσὶν ἐρριζωμέναι ἐν τῇ ψυχῇ καὶ καρδίᾳ τῶν ἀπογόνων τοῦ Λυκούργου καὶ Λεωνίδα.

ΑΘΑΝ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ.

ΜΙΣ ΧΟΛΙΓΚΦΟΡΘ

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΚΑΡΟΛΟΥ ΔΙΚΕΝΣ.

(Συνέχ. ἴδε φυλλ. 403.)

— Καὶ δὲν ἐπιθυμοῦμαι πλέον νὰ ὑπάγῃς εἰς Λονδῖνον; με ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης.

— Ὀχι, ἐκτὸς μόνον ἂν με ἀποδιώξετε, ἀπεκρίθην.

— Φιλτάτη μου, ἀκριθὴ μου, γενναία μου Σοφία! με εἶπεν ἐκεῖνος καὶ οὕτω ἠρραδωνίσθημεν ἐπὶ τῆς χιόνης.

Πόσον λαμπρὸς ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τὴν πρωτὴν ἐκείνην· πῶς ἐπεριπατοῦμεν εἰς τὸν Παράδεισον ἐπανερχόμενοι εἰς τὴν οἰκίαν, λησμονοῦντες ὅτι ὑπῆρχον δυστυχίαι ἐν τῷ κόσμῳ· πῶς τὰ κοράσια με ἐνηγκαλίσθησαν ὅτε ἔμαθον τὰ πάντα· πῶς ἡ Κ.

(1) Ἡ παροιμία αὕτη ἐξεδόθη ἄλλοτε ἐν Παυδῶρα.

Χόλιγκφορθ ὑπερμειδία· πόσον γλυκὰ μὲ ἐφάνησαν τὰ ρίζινα πλακούντια καὶ τὸ μέλι τοῦ προγεύματος, εἶναι ἀδύνατον κἄν νὰ τὸ περιγράψω, φίλτατά μου τέκνα. Συνεφωνήθη δὲ μετὰ σκέψιν περὶ ὧν τῶν πραγμάτων τῶν ἀφορώντων ἡμᾶς, ὅτι ἦτο καλλίτερον νὰ μὴ ὑπανδρευθῶμεν εἰμὴ μετὰ ἐν ἔτος.

Εἶναι παράδοξον πῶς μερिकाὶ ἀπλαῖ σκηναὶ μένουσιν ἐγκεχαραγμέναι εἰς τὴν μνήμην, ἐνῶ ἄλλαι πολὺ σπουδαιότεραι ἐξαλείφονται ἐντελῶς. Ἐνθυμοῦμαι πῶς ἡμεθα συνηθροισμένοι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην περίξ τῆς ἐστίας, τὰ ἀνοικτὰ παραπετάσματα, τὸ γλυκὸ φῶς τῆς σελήνης ὀπισθεν τοῦ παραθύρου, τὸ δωμάτιον ἡμισκότεινον καὶ ὀπωσοῦν φωτιζόμενον ἀπὸ τὸ κόκκινον φῶς, τὰ φίλτατα ἐκεῖνα πρόσωπα λάμποντα περίξ. Μικρὸς τις μόνον φόβος ἦτον ἀναμεμιγμένος εἰς τὴν χαρὰν μας τὴν ἐσπέραν ἐκείνην· ἦτον ἀδύνατον νὰ μὴ ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ δυστυχήματος ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐσώθη ὡς ἐκ θαύματος ὁ Ἰωάννης, καὶ νὰ μὴ συλλογισθῶμεν ὅτι ἐνῶ ἡμεῖς ἐχαίρομεν, ἄλλοι ἐκλαιον. Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἔγραψα τὸ πρὸς τὴν Μαρίαν Τύρελ γράμμα μου, ὅπως τῇ εἶπω ὅτι δὲν ἐσκόπευα νὰ ὑπάγω εἰς Λονδίνον. Τὴν αὐτὴν ἐσπέραν ἐπίσης ἔφθασεν ἐπιστολὴ τοῦ Κ. Χίλλ πρὸς τὸν Ἰωάννην λέγουσα, ὅτι ἤλπιζε νὰ φθάσῃ εἰς τὸν πύργον τοῦ τῆν ἐπαύριον τὸ πρῶτ' ἢ μίαν ἡμέραν μετὰ ταῦτα. Ἐνῶ δὲ ἐπίναμεν τὸ τέιον ὁμιλοῦμεν περὶ τῆς Μαργαρίτας Λεονάρδ. Ἡ Μαργαρίτα Λεονάρδ! Πόσον παραδόξως, μετὰ τόσα ἔτη, τὸ ὄνομα ταῦτο ἐπαναφέρει μετ' αὐτοῦ τὴν ἠχὴν τῆς θλίψεως καὶ τοῦ μυστηρίου. Ἦτο ἤδη πρὸς ἡμᾶς πρόσωπον ἠρωίδος. Εἶχον εἰπεῖ εἰς τὰ κοράσια πῶς συνήντησα αὐτὴν εἰς Λονδίνον, καὶ συχνὰ περιέγραψα τὴν ὠραιότητα καὶ τὸ ἔλκυστικόν της. Τὰ κοράσια περιέμενον αὐτὴν ἀναπολοῦντα μυρία ὄσα κατὰ φαντασίαν καὶ μετὰ μεγίστης ἀνυπομονησίας. Ὀλίγον πρὸ τούτου ἡ εἰδησις τῆς ἀφίξεώς της θὰ μὲ συνεκίνηει μεγάλως, ἀλλὰ τότε ἡ νέα μου εὐτυχία τοσοῦτον μὲ ἐκυρίευσεν, ὥστε ἡ ἐπιθυμία μου δὲν ἦτο ὅσον ἄλλοτε ζωηρά. Ἦμην ὁμως εὐχαριστημένη νὰ τὴν ἴδω πάλιν. Συλλογίζομένη αὐτὴν ἀνενηθῆναι τὴν σκηνὴν τῆς συναναστροφῆς, ὅτε ὑπερασπίσθην μετὰ τοιαύτης ζέσεως τὸν Κ. Χόλιγκφορθ, καὶ μετὰ ταῦτα τὴν συνομιλίαν μου μετὰ τῆς Μαρίας Τύρελ ἐν τῇ ἀμαξίῃ ὅτε ἐπανερχόμεθα εἰς τὴν οἰκίαν της. Μετὰ μικρὰν δὲ σκέψιν εἶπα·

— Ἰωάννη, εἶσαι βέβαιος ὅτι ποτέ σου δὲν συνήντησες τὴν Μίς Λεονάρδ ὅτε ἐταξείδευες;

— Βεβαιώτατος, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης παρατηρῶν με μετὰ περιεργείας. Διατί μὲ κάμνεις τόσον συχνὰ τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν, Σοφία;

— Σὲ τὴν κάμνω συχνὰ; ἠρώτησα, δὲν τὸ ἐνθυμοῦμαι, ἀλλὰ μὲ ἐφάνη ἀπὸ τὸν τρόπον της ὅτι ἐγνώριζέ τι περὶ σοῦ.

— Δὲν εἶναι πιθανόν, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, διότι οὐδὲν γινώσκω περὶ αὐτῆς.

Καὶ τὸ πρᾶγμα ἐτελείωσεν ἐνταῦθα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ.

Ὁ Ἰωάννης μὲ παρεκάλεσε νὰ τῷ ὑποσχεθῶ ὅτι θὰ μετέβαινα εἰς συνάντησίν του τὴν ἐπαύριον τὸ πρῶτ' ὅτε θὰ ἐπανήρχετο ἀπὸ τὸν πρῶτον περίπατόν του εἰς τὴν ἔπαυλιν. Ἐνθυμοῦμαι κάλλιστα μετὰ πόσης χαρᾶς ἀνεπήδησα ἐκτὸς τῆς κλίνης μου τὴν ἡμέραν ἐκείνην, πόσον ἀτελεύτητος καὶ ὀχληρὸς μοὶ ἐφάνη ὁ ὀλίγος καιρὸς τὸν ὁποῖον κατηνάλωσα εἰς τὸ νὰ ἐνδύθῶ, ἐπιθυμοῦσα νὰ φανῶ καλλιτέρα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, οἵτινες ἐγνώριζα ὅτι θὰ μὲ περιέμενον μετ' ἀνυπομονησίας εἰς τὸν λόφον. Ἐνθυμοῦμαι πῶς ἐν τῇ ἀγαλλιάσει μου ἤνοιξα τὸ παράθυρόν μου διὰ νὰ δώσω τροφὴν εἰς τὰ πτηνὰ, καὶ πόσον εὐθυμος καὶ ὠραία μὲ ἐφάνη ἡ φύσις μὲ τὸ λευκὸν ἐνδυμάτης. Ἐνθυμοῦμαι πῶς ἔτρεξα νὰ προφθάσω μικρὸν πτωχὸν παιδίον ὅπως τῷ δώσω λεπτά τινα καὶ πῶς μετὰ ταῦτα ἐβάδιζα εἰς τὸ μονοπάτιον μεταξὺ τῶν ἀγρῶν τραγωδοῦσα δυνατὰ ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν μου. Ἐνθυμοῦμαι πόσον ἐγέλασα ἐκλαβοῦσα ὡς εὐτυχεῖ οἰωνὸν τὸ ἄροτρον μὲ τὸ ζεύγος τῶν ἵππων, τὸ ὁποῖον εἶδα ἐρχόμενον πρὸς ἐμὲ ἀπὸ τῆς κορυφῆς τοῦ βουνοῦ. Καὶ ὁμως μικρὸν νέφος εἶχεν ἀναφανῆ ἀπὸ τὸ ἀκτινοβόλον μέρος τῆς Ἀνατολῆς, τὸ ὁποῖον ἐξαπλούμενον ἐπλησίαζε πρὸς τὸ μέρος μου.

Ὁ Ἰωάννης καὶ ἐγὼ ἐπανήλθομεν εἰς τὴν οἰκίαν ὁμοῦ, ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου συνομιλοῦντες εὐθύμως. Ὁ κόσμος ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν μας καὶ ὑποκάτω τῶν ποδῶν μας ἦτον ὅλος λαμπρὸς, καὶ δὲν ἠδυνάμεθα νὰ ἴδωμεν κἄν τὴν σκιάν τοῦ νέφους τοῦ ἐρχομένου ταχέως, ὡς τροχὸς ἀμάξης, πρὸς ἡμᾶς.

— Ἰδὲ, Μαργαρίτα, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, βλέπεις μίαν ἄμαξαν εἰς τὸν δρόμον;

Καὶ ἐγὼ σκιάσακα τοὺς ὀφθαλμούς μου διὰ τῆς δεξιᾶς εἶδα τὴν ἄμαξαν.

— Ὑποθέτω ὅτι εἶναι οἱ Χίλλ, εἶπα.

Βαδίσαντες δὲ διὰ τῶν ἀγρῶν καὶ πλησίον τῶν γυμνῶν φραγμῶν ἐφθάσαμεν εἰς τὸν δρόμον τὸν κείμενον μεταξὺ τῆς ἐπαύλειος καὶ τοῦ πύργου τοῦ Χιλσθρό. Ἰπάρχει μέρος εἰς τὸν δρόμον αὐτὸν τὸ ὁποῖον γινώριζετε κάλλιστα, ὅπου τὸ ἔδαφος γίνεταί κοῖλον καὶ μετὰ ταῦτα παρουσιάζεται δυσανάβατος καὶ ἀπότομος λόφος, ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὁποῖου πᾶν ἀντικείμενον ἀναφαινόμενον αἰφνιδίως διαγράφεται καθαρῶτατα ὡς ἀνάγλυφον πρὸ τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ Ἰωάννης καὶ ἐγὼ ἐφθάσαμεν εἰς τοὺς πόδας

τοῦ λόφου τούτου καὶ ἤρχισαμεν νὰ ἀναβαίνωμεν· ἀνεγείρασα δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶδα μορφὴν ἱσταμένην εἰς τὸ χεῖλος τοῦ βουνοῦ, μορφὴν γυναικείαν μὲ ἱμάτιον κυμαινόμενον. Ἀνεγείρασα δὲ καὶ πάλιν αὐτοὺς ἀντίκρυσά τὴν Μαργαρίταν Λεονάρδ.

Ἐβάδιζε ταχέως, σπεύδουσα, περιτυλιγμένη μὲ ἐπανωφόριον ἐκ μηλωτῆς καὶ μανδύλιον περὶ τὴν κεφαλὴν της. Ἐνθυμοῦμαι τὴν στιγμιαίαν ἔκφρασιν τοῦ προσώπου ἐκείνου πρὶν ἢ μεταβληθῆ ἄμα ὡς μᾶς εἶδεν· αἱ λεπταὶ ὀφρῦς της ἦσαν συνεσταλμένα· ὡς ἂν ὑπέφερον πόνον ἢ ἀνησυχίαν· οἱ ἀνοικτοὶ κατὰ μακροὺς ὀφθαλμοὶ της ἦσαν προσηλωμένοι εἰς τὴν πρὸ αὐτῆς μεγαλοπρέπειαν τῆς φύσεως· τὰ κατὰ κόκκινα χεῖλη της διεχωρίζοντο ἕνεκα τοῦ κόπου, καὶ χρῶμα ἀνθηρὸν ἔλαμπεν ἐπὶ τῶν παρειῶν της.

Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν δὲν εἶδεν ἡμᾶς, διότι εἶχε τὸν ἥλιον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της· ἐγὼ ὅμως ἐπρόφερα δυνατὰ τὸ ὄνομά της καὶ τῇ ἔτεινα τὴν χεῖρά μου· αὐτὴ δὲ ἀνεπήδησε καὶ πᾶν χρῶμα ἀνελήφθη ἀπὸ τῶν παρειῶν της μεθ' ὀρμῆς.

Λαβοῦσα τὴν χεῖρά μου τὴν ἐκράτει μηχανικῶς, ἀλλὰ τὰ βλέμματά της ἐστηρίζοντο ἐπὶ τοῦ Ἰωάννου. Ἐστρεψά τὰ ὄμματα μου πρὸς αὐτὸν ἐν ἀπορίᾳ προσπαθοῦσα νὰ εὕρω ἐξήγησίν τινα διὰ τὸ παράδοξον βλέμμα τῶν ὀφθαλμῶν καὶ διὰ τὸν σπασμὸν τῶν καταλεύκων χειλέων της, πλὴν εἶδον ἀμφοτέρας τὰς ἐκφράσεις ἐπαναλαμβανόμενας εἰς τὸ πρόσωπόν του, τὸ ὁποῖον πρὸ στιγμῆς ἀκόμη ἦτο κόκκινον καὶ ἐμειδιά. Ἰσταντο ἀτενίζοντες ὁ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ ἄλλου ὡς ἂν καὶ οἱ δύο εἶχον μαγνητισθῆ, οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὸν ἄλλον ἢ ἐπροσπάθει νὰ προφέρῃ λέξιν. Ἀπερίγραπτον βάρος ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς καρδίας μου ὅτε εἶδον αὐτὸν, καὶ ἀποσύρασα τὴν χεῖρά μου ἀπὸ τὸν βραχίονά του, ἀπέστρεψα ἀνυπομόνως τὸ πρόσωπόν μου.

Καὶ ἐκεῖνος μὲν δὲν ἐφάνη αἰσθανθεὶς τὸ κίνημά μου τοῦτο, ἀλλ' ἡ Μαργαρίτα ἀνένηψεν αἴφνης καὶ μειδιάσασα μοὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα της καὶ εἶπε μὲ χεῖλη τρέμοντα, τὰ ὁποῖα κατέβαλε ματαίους κόπους νὰ καθησυχάσῃ·

— Κύριε Χόλιγκφορθ, δὲν μὲ ἐνθυμείσθε; Ὀνομάζομαι Μαργαρίτα Λεονάρδ.

Τὸ βλέμμα τοῦ Ἰωάννου οὐδὲ στιγμὴν ἀφῆκε τὸ πρόσωπον τῆς Μαργαρίτας, καὶ τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ παρατηρήσῃ τὸ ἱκετευτικὸν βλέμμα της ὅτε ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας.

— Ναί, ἀπεκρίθη, καὶ ἡ φωνὴ του ἔτρεμεν ἂν καὶ τὸ πρόσωπόν του διετήρει αὐστηρὴν καὶ ἀμετάβλητον σοβαρότητα. Ναί, βεβαίως, σὰς ἐνθυμοῦμαι. . . Κυρία Λεονάρδ.

Ἐνταυτῷ δὲ ἠκούσθη ὁ κρότος τῶν τροχῶν ἀμάξης ἀναβαίνουσας εἰς τὸν λόφον, καὶ ἡ Μαργαρίτα

καταβαλοῦσα πολλὴν προσπάθειαν μετέβαλε τὸν τρόπον της.

— Ἐφθασεν ἡ ἀμάξα, εἶπεν. Ἐλπίζω, Κ. Χόλιγκφορθ, ὅτι δὲν θὰ συναντήσετε τὸν Κ. καὶ τὴν Κυρίαν Χίλλ μὲ τὸ ἔντρομον αὐτὸ βλέμμα. Σὰς ὑπεραγαποῦν καὶ θὰ χαροῦν νὰ σὰς ἴδουν. Σὰς παρακαλῶ μὴ φαίνεσθε τόσο ἐκπεπληγμένοι. Θὰ νομίσουν ὅτι εἶδατε φάντασμα.

— Εἴθε νὰ εἶχα ἰδῆ φάντασμα ἀντὶ σοῦ! ἐψιθύρισε ὁ Ἰωάννης καθ' ἑαυτὸν, καὶ τὸν ἤκουσα.

Τὸ ὄχημα ἐφθασε καὶ ὁ Κύριος Χίλλ μᾶς ἐπλησίασεν· ἦτο γερωντωπὸς, μὲ γυμνὸν καὶ εὐμενὲς μέτωπον, μὲ ζεύγος καστανῶν τιμίων ὀφθαλμῶν οἵτινες ἔβλεπον περίξ μὲ εἶδος ἀγρίας εὐχαριστησεως, μὲ λευκὴν κόμην καὶ κατάλευκον γένειον. Ἡ Κυρία Χίλλ ἐκάθητο ἐντὸς τῆς ἀμάξης· ἦτο δὲ γλυκεῖα τὸ ἦθος, παχεῖα καὶ μικρὰ γυνὴ, μὲ ῥοδοχρόους παρειὰς καὶ ἀσθενῆ φωνὴν, κρατοῦσα εἰς τὰς ἀγκάλας της κατὰλευκόν τι πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὡς ἔμαθα μετὰ ταῦτα ἦτο τὸ ἀγαπημένον κυνάριον της.

— Ἐ! Χόλιγκφορθ, παιδί μου, χαίρω βλέπων σε. Πῶς εἶσαι; πῶς εἶναι ἡ καλὴ σου μήτηρ; εἶπεν ὁ γέρον εὐγενῆς, σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ Ἰωάννου καὶ ἀτενίζων εὐμενῶς τὸ πρόσωπόν του.

— Καλὰ, Κ. Χίλλ, καλὰ, σὰς εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης· ἀλλ' ἴστατο πάντοτε αὐστηρὸς καὶ ἀλλόφρων ὡς ἂν δὲν ἠδύνατο ἢ δὲν ἠθελε νὰ ἀποβάλλῃ ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν μαγείαν ἣτις ἐπῆλθεν εἰς αὐτὸν καὶ τὸν κατέστησε ψυχρὸν, καὶ οὕτως εἶπε ἄπνουν ἀντίτυπον τοῦ πρὶν Ἰωάννου.

Αἱ ὀξεῖαι φωναὶ τῶν κυριῶν ἀντήχουν εἰς τὰ ὠτία μου, ἀλλὰ μόλις μετὰ μεγίστου κόπου ἠδυνάμην νὰ ἐννοήσω τί ἔλεγον, τοσοῦτον παρετήρουν τὸ αὐστηρὸν βλέμμα τοῦ Ἰωάννου τὸ ὁποῖον ἠκολούθει ἐκάστην κίνησιν τῆς Μαργαρίτας, ἣτις ὠμίλει πρὸς ἐμὲ μὲ εὐθυμίαν, τὴν ὁποίαν δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐκλάβω ἢ ὡς προσποιημένην ἢ νευρικὴν.

Ὁ Κ. Χίλλ ἔσκωπτε τὸν Ἰωάννην διὰ τὴν σοβαρότητά του ἀλλὰ μετὰ καλοσύνης καὶ λεπτότητος, ἂν καὶ ἦτο φύσει θορυβώδης τοὺς τρόπους. Καὶ ἐμάντευσα εὐκόλως, ἂν καὶ εὐρισκόμην ἐν τῇ ταραχῇ τῆς ἀπορίας ἣτις εἶχε μὲ καταλάβει, ὅτι ὁ καλὸς εὐγενῆς γέρον, ἐνθυμούμενος τινὰς ἀκάνθας τοῦ βίου τοῦ Ἰωάννου, συνεκινήθη ἰδὼν αὐτὸν ὑπερήφανον καὶ συνεσταλμένον ἐν τῇ παρουσίᾳ τῶν φυσικῶς ὁμοίων του, οἵτινες ὅμως δὲν εἶχον ἐκπέσει ἀπὸ τὴν εὐνοίαν τοῦ κόσμου καὶ δὲν εἶχον κοιλίδαν ἐπὶ τοῦ ὀνόματός των.

— Δὲν θὰ ἔλθῃς νὰ γευθῆς μαζὴ μας ἀπόψε, εἰς τὰς ἑπτὰ; ἠρώτησεν ὁ Κ. Χίλλ. Πρέπει νὰ συνομιλήσωμεν οἱ δύο μαζή. Λεῖπω πρὸ πολλοῦ καιροῦ ἀπὸ τὸ μέρος τοῦτο, ἀλλ' ἤδη παρατηρῶ πολλὰ νέα

πράγματα περί ἐμὲ τὰ ὁποῖα μὲ εὐχαριστοῦν πολὺ. Θὰ εἶμαι τυφλὸς καὶ ἔρημος ἐδῶ ἕως ὅτου ἀνοιξῆς τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ μὲ δεῖξῃς τί τρέχει περίξ ἐμοῦ.

Παρετήρησα, μοὶ ἐφάνη ὅτι παρετήρησα, ὅτι ἡ Μαργαρίτα ἐτραύλισε τὰς λέξεις τὰς ὁποίας ἐπρόφερε τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καὶ ὅτι ἐκράτει τὴν ἀναπνοὴν τῆς ὅπως ἀκούσῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Ἰωάννου εἰς τὴν πρόσκλησιν ταύτην.

— Θὰ ἔλθω μετ' εὐχαριστήσεως, κύριε, εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

— Καὶ ἡ Μὴς Δάκρ; ἠρώτησεν ἡ Κυρία Χίλλ. Δὲν θὰ ἔλθῃ καὶ αὐτὴ νὰ γευθῇ μαζὴ μας;

— Φοβοῦμαι ὅτι δὲν θὰ εἶμεθα πολλὰ διασκεδαστικά, ἀπόψε, ὑπέλαθεν ἡ Μαργαρίτα ἐσπευσμένως. Θὰ εἶμεθα τόσον κουρασμένοι· δὲν θὰ ἦναι πολὺ εὐχάριστος φιλοφροσύνη νὰ τὴν προσκαλέσωμεν νὰ ἔλθῃ διὰ νὰ μᾶς ἰδῇ κοιμωμένας εἰς τὰ καθίσματα μας. Εἰπέτε, καλλίτερα, αὔριον. Σοφία Δάκρ θέλεις νὰ ἔλθῃς αὔριον νὰ μείνῃς ὅλην τὴν ἡμέραν μαζὴ μας;

Ἄλλ' ἡ Σοφία Δάκρ οὐδεμίαν τοιαύτην ἐπιθυμίαν εἶχε τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ διέλθῃ τοιαύτην ἡμέραν.

— Ὄχι, σὲ εὐχαριστῶ, Μὴς Λεονάρδ'· ἔχω ἄλλας ἀσχολίας καὶ σήμερον καὶ αὔριον αἱ ὁποῖαι δὲν μὲ τὸ ἐπιτρέπουν. Αἰσθανθεῖσα δὲ τότε ὅτι ὠμίλησα πολὺ ψυχρῶς καὶ ἰδοῦσα ὅτι ἐφάνη ταραχθεῖσα, προσέθηκα προσπαθῆσασα νὰ μειδιάσω.

— Ὁ χειμὼν θὰ εἶναι ἀρκούντως διεξοδικὸς διὰ τὰς φιλοφροσύνας μας.

— Ἄλλ' ὄχι καὶ διὰ τὴν φιλίαν μας, πιστεύω, ἀπεκρίθη ταχέως ἡ Μαργαρίτα ἀρπάσασα τὴν χειρὰ μου, ἐνῶ τὸ πρόσωπόν τῆς ἐγένετο καθαρῶτατον, καὶ εὐκρίνεια ἐλαμψεν ἐπ' αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ τοῦ Μαΐου.

Ἡσθάνθη πόσον μὲ ἐμάγευεν· ἀλλὰ τοῦτο μὲ ἔκαμν νὰ λυπηθῶ ὅπωςοῦν καὶ ἀφῆκα τὰς χεῖράς τῆς. Ἐσυλλογίσθη νὰ ἀποχαιρετίσω πάντας καὶ νὰ ἐπανέλθω μόνη εἰς τὴν ἑπαυλιν, ὥστε νὰ μὴν ἐμποδισθῇ ὁ Ἰωάννης νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ πρόγευμα ὡς καὶ εἰς τὸ γεῦμα μὲ τοὺς νέους αὐτοὺς παλαιοὺς φίλους του, οἵτινες ἐπεθύμουν τόσον πολὺ τὴν συναναστροφὴν του. Ἀλλὰ πρὶν ἢ προφθάσω νὰ ἐκτελέσω τὴν ἀπόφασίν μου ὁ Χίλλ ἐβοήθησε τὴν Μαργαρίταν νὰ ἀναβῇ εἰς τὴν ἀμαξάν, ἠκολούθησεν αὐτὴν καὶ τὸ ὄχημα ἀπῆλθεν. Ὁ Ἰωάννης καὶ ἐγὼ ἐμείναμεν ἐκεῖ ὁμοῦ, ἐγὼ δὲ, ἀνόητος, ὡς ἂν ἐξύπνησα ἀπὸ ὄνειρον, ἐβλεπον μετ' ἀπορίας τὰ σημεῖα τῶν τροχῶν τῆς ἀμάξης ἐπὶ τῆς χιόνος, καὶ ἄλλα ὅμοια τὰ ὁποῖα οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι διερχόμενοι ἀφῆκαν ὀπισθέν των.

Ἐστράφη καὶ ἐβάδισα σιωπῶσα πρὸς τὴν ἑπαυλιν, ὁ δὲ Ἰωάννης ἤρχετο ὀπισθέν μου. Βάρος ἀμ-

φιβολίας καὶ ἀπορίας συνέθλιβε τὴν καρδίαν μου ὡς πλάξ ἐκ πάγου. Διὰ τὴν Ἰωάννην ἠθέλησε νὰ μὲ κρύψῃ τὴν γνωριμίαν του μὲ τὴν Μαργαρίταν Λεονάρδου;

Διὰ τὴν καὶ οἱ δύο συνεκινήθησαν τόσον παραδόξως ὅτε συνητήθησαν; Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ ἐρωτήσω τί, ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ εὔρω τὴν φωνὴν μου. Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ ὁμιλήσῃ ὁ Ἰωάννης καὶ νὰ μὲ εἴπῃ τί . . . ὅ,τι καὶ ἂν ἤθελε· καὶ ἂν ἦτο τοῦτο τὸ παραδοξότερον ἐμπέρισμα τὸ ὁποῖον ὑπῆρξε ποτὲ, ὠρκίσθη καθ' ἑαυτὴν ὅτι θὰ ἐπίστευα αὐτόν.

— Μαργαρίτα, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, ὡς ἂν ἀπεκρίνετο εἰς τοὺς λογισμούς μου· καὶ πλησιάσας με, διότι ἐβαδίζαμεν ὀλίγον μακρὰν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου, ἔλαβε τὴν χειρὰ μου ὑπὸ τὸν βραχίονά του καὶ παρετήρησε τὸ πρόσωπόν μου, Μαργαρίτα, εἶπεν, ἰδέ με καλὰ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Καὶ ἀναβλέψασα εἶδον αὐτοὺς πλήρεις ταραχῆς καὶ θλήψεως.

— Μὲ κατηγορῆς εἰς τὴν καρδίαν σου, εἶπε, καὶ λέγεις ὅτι σὲ ἠπάτησα. Θὰ μὲ πιστεύσης ὅταν σὲ εἰπῶ ὅτι δὲν ἐσκόπευα τοιοῦτό τι; Ἰπέφερα σκληρὰν προσβολὴν, φιλτάτη μου, καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ εἶσαι καλὴ καὶ ὑπομονετικὴ πρὸς ἐμέ. Σὲ χρεωστῶ ἐξήγησιν καὶ θὰ σὲ τὴν δώσω ὅσον ταχύτερον εἶναι δυνατόν. Εἶναι ἀδύνατον πρὸς τὸ παρόν. Ἐνταυτῶ, σὲ ὀρκίζομαι ὅτι δὲν ὑπάρχει τι ἔχων τὴν δύναμιν νὰ κλονήσῃ τὴν πίστιν σου εἰς ἐμέ. Μὲ ἐμπιστεύεσαι, Σοφία;

— Βεβαίως σὲ ἐμπιστεύομαι καὶ πλέον ὅλου τοῦ κόσμου, Ἰωάννη, ἀνέκραξα αἰσθανθεῖσα αἰφνιδίαν τύψιν συνειδήσεως διότι εἶχα διστάσει πρὸ ὀλίγου περὶ αὐτοῦ.

Καὶ μειδιῶσα καὶ εὐτυχῆς, ἐβάδισα τὴν ἑσπέραν ἐκείνην πλησίον τοῦ ἵππου του ὅτε κατέβη τὴν δειροστοιχίαν, ὅπως ὑπάγῃ νὰ γευθῇ εἰς τὸν πύργον.

— Μὴν εἴπῃς τίποτε εἰς τὴν μητέρα μου περὶ τῆς γνωριμίας μου μὲ τὴν Κ. Λεονάρδ, μὲ εἶπεν ὅτε ἀπεχωρίσθημεν. Ἐγὼ δὲ νεύσασα τῶ ἀπεκρίθη ὅτι δὲν θὰ τῇ ἀνέφερα ποτὲ περὶ τούτου ἕως ὅτου μὲ τὸ ἐπιτρέψῃ αὐτός.

Προσεπάθησα δὲ νὰ μὴ ἀπορῶ καὶ ἐπανῆλθον εἰς τὸν οἶκον εὐχαριστημένη. Ἦμην εὐθυμος ὅλην τὴν ἑσπέραν, ἀλλὰ τὴν νύκτα εἰς τὴν κλίνην μου, περιέμενα ἀνυπομόνως νὰ ἀκούσω τὴν ἐπιστροφὴν του. Κακὸν πνεῦμα μὲ ἀνεθύμιζε τὸ πρόσωπον τῆς Μαργαρίτας ὅτε ὁ Ἰωάννης εἶπε « θὰ ἔλθω, » καὶ τὴν ταχύτητα μὲ τὴν ὁποίαν προσέθηκεν ἐκείνη ὅτι ἐγὼ δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν συντροφεύσω. Ἐλεγα καθ' ἑαυτήν· « Σοφία, συστέλλομαι διὰ σέ· ἡ περιέργεια καὶ ἡ ζηλοτυπία εἶναι μισηταὶ καὶ δὲν πρέπει νὰ ἔχῃς νὰ κάμῃς μὲ αὐτάς. » Στραφεῖσα δὲ εἰς τὸ προσκέ-

φαλον προσευχήθην ὑπὲρ τοῦ Ἰωάννου καὶ μετ' ἐλίγον ἤκουσα αὐτὸν ἐρχόμενον. Ἰπῆρχε τοιαύτη ἐντελής ἡσυχία ὡς ἐκ τῆς χιόνος ὥστε ἤκουα ἐκάστην κίνησιν αὐτοῦ· καὶ ἀφοῦ ἐκλείσει τὴν θύραν του μοὶ ἐφάνη ὅτι ἐπεριπάτει εἰς τὸ δωμάτιόν του. Ἡ ἀπορία πάλιν μὲ κατέλαβε . . . διατί ἦτο ταραγμένος; διατί δὲν ἠδύνατο ν' ἀναπαυθῆ; Ἐγερθεῖσα προσεκόλλησα τὴν καρδίαν καὶ τὸ ὠτίον μου εἰς τὴν θύραν του μετὰ τρόμου καὶ συμπαθείας. Ἐβάδιζεν ἄνω καὶ κάτω, ἄνω καὶ κάτω· οὐδὲ κἀν ἐσυλλογίζετο νὰ κοιμηθῆ μετὰ τὸν κόπον του. Ὡ! τί ἄρα γε συνέβη μεταξὺ μας; Καὶ ἐπανελθοῦσα εἰς τὴν κλίνην μου ἐκλαυσα.

Αὕτη ὑπῆρξεν ἡ πρώτη ἀρχὴ τῆς θλίψεως ἡ προελθοῦσα ἀπὸ τὴν Μαργαρίταν Λεονάρδ. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης νέφος ἐπεσκίαζε τὸν Ἰωάννην. Ἐπορεύετο συχνὰ εἰς τὸν πύργον, διότι ὁ Κ. Χίλλ τὸν ἠγάπα καὶ ἠρέσκετο μὲ αὐτὸν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ζήσει ἄνευ αὐτοῦ. Ἀλλ' ὅσον περισσότερον ἐσύχναζεν εἰς τὸν πύργον, τόσον περισσότερον ἐφαίνετο τεταραγμένος· καὶ μὲ ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ χρονολογῶ τὴν ἀρχὴν τῆς δυστυχίας ταύτης ἀπὸ τῆς ἀφίξεως τῆς Μαργαρίτας Λεονάρδ, συλλογιζομένη ὅτι πρὶν ἢ ἀπαντήσῃ αὐτὴν τὴν πρώτην ἐκείνην εἰς τὸν δρόμον, ἐφαίνετο πάντοτε εὐτυχέστατος, ὅσον εὐτυχῆς δύναιται νὰ ᾔηται ὁ ἄνθρωπος. Καὶ ὅσον δυστυχέστερος ἐγίνετο, τόσον περιφυλακτικώτερος ἦτο ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῶν κατοίκων τοῦ πύργου. Ἡ μήτηρ του ἤρχισε νὰ πιστεύῃ ὅτι εἶχε δυσαρρεσκείας ἐνεκα ὑποθέσεων καὶ τὰ κοράσια ἐραντάσθησαν ὅτι ἐκεῖνος καὶ ἐγὼ εἴχομεν φιλονεικίαι. Ἐγὼ ὅμως τὰς ἀφῆκα νὰ ὑποθέτουν τοῦτο, ὅπως φυλάξω καλλίτερον τὸ μυστικόν του.

Ἡ καρδία μου ὑπέφερον, ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ ὁμιλήσω. Εἶχον ὑποσχεθῆ εἰς αὐτὸν νὰ μὴ κλονηθῆ ἡ πίστις μου καὶ ἐφοβούμην μήπως ἐνόμιζέ ποτε, εἴτε ἐκ τοῦ προσώπου εἴτε ἐκ τοῦ τρόπου μου, ὅτι ἤμην τόσον ἀδύνατος ὥστε νὰ μὴ τηρήσω τὸν λόγον μου. *(Ἐπεταὶ συνέχεια.)*

Α Τ Α Φ Ο Ρ Α

ΘΗΣΑΥΡΟΦΥΛΑΚΕΙΟΝ ΒΥΖΑΝΤΙΟΥ. Ἡ αἰθουσα τοῦ Θησαυροφυλακείου ἀποτελεῖ παραλληλόγραμμον, οὐπὲρ αἱ ἀπίωτεραι πλευραὶ ἔχουσι δύο μεγάλα παράθυρα· ὑάλινοι παραθυρίδες ὑπάρχουσιν εἰς τοὺς τοίχους καὶ παρομοία ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ἐν σχήματι πετάλου· αὐταὶ παριστῶσιν εἰς τὸν θεατὴν πολύτιμα σκεῦη χρυσοῦ, ἀργυροῦ, χρυσταλλώδη, τετορνευμένα, πεποικιλμένα, καὶ ἔχοντα πολυτίμους λίθους ἐγκεκολλημένους. Οἱ ὀρθοκλμοὶ

ἐκθαμβοῦνται οὐχ ἦττον πρὸς τὴν θέαν πλουσίας συλλογῆς πολυτελῶν ὄπλων, οἶον ξιφῶν, ἐγχειριδίων, ἀσπίδων, φαρετρῶν, θωράκων, ὧν ἡ πραγματικὴ ἀξία ἐπαυξάνεται διὰ τῆς λεπτότητος τῆς καλλιτεχνικῆς ἐργασίας· τὸ μᾶλλον ἀξιοθέατον ἐκ τῆς συλλογῆς ταύτης εἶναι ἡ περικεφαλαία τοῦ Σουλτάν Μουράτου νικητοῦ τῆς Βαβυλωνος· ἡ περικεφαλαία αὕτη εἶναι ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, κεκολλημένη πολυτίμοις λίθοις ἐκθαμβοῦσι τὴν ὄρασιν. Εἰς τὸν αὐτὸν Σουλτάνον ἀνήκε καὶ τὸ πολυτελέστατον διάδημα ὕπερ ἔθετε περὶ τὸ τουρβάνιον του· ἀποτελεῖται δὲ ἐκ τριῶν μεγάλων καὶ διαφανῶν σμαράγδων πλατέων μέχρις ὀκτῶ ἑκατοστομῶν, ἀποτελούντων φύλλα τριφυλλίου· προσήρτηται δὲ περιδέραιον ἐξ εἰκοσιδύω χονδρῶν ἀδχμάντων. Τὸ Θησαυροφυλακεῖον περιέχει καὶ συλλογὴν ἐνδυμάτων καὶ μηλωτῶν, αὐτοκρατορικῶν· αἱ ἐσθῆτες αὐταὶ ἔχουσι σχῆμα χιτῶνος ποδήρους, ἄνευ χειρῶν, τὸ δὲ περιλαίμιον καὶ ἡ μασχάλη ἔχουσι περιεφραγμένα γουναρικόν· ἑκατέρωθεν δὲ κρέμανται χειρίδες πρόσθετοι μικρόταται. Τὸ καλύπτρον τὸ στῆθος φέρει δύο σειρὰς κομβίων, τὸ δὲ μεταξὺ τῶν σειρῶν διάστημα καλύπτεται πολυτίμοις λίθοις. Ἀξιοθέατος προσέτι εἶναι καὶ ἡ συλλογὴ πολυτελῶν ἐφιππίων, ἵπποσκευῶν, καὶ ἐπενδυτῶν· ὑπάρχουσιν ὡσαύτως καὶ κοιτίδες χρυσαὶ πολυτίμοις λίθοις κεκοσμημέναι, πρὸς δὲ καὶ στρωματὶ, καὶ προσκεφάλαια κοσμοῦντα ἄλλοτε τὴν αἴθουσαν τοῦ Θρόνου, πολυτελέστατα· εἰσι δ' ἐξ ὑφάσματος χρυσοκεντήτου, ἄνευ μετάξης ἢ ἄλλης νηματώδους ὕλης. Τὰ προσκεφάλαια ἐπικαλύπτονται διὰ μαργαριτῶν, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἔχει θάρος 3600 δραμίων· ὑπάρχουσι δὲ 14 ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων, ἐν τῷ μεσαίῳ ὑαλώματι φαίνονται κοχλιάρια περιεργότατα, ὧν αἱ λαβίδες εἰσὶν ἐκ κραινίων τοῦ Κασσάρ, πρὸς δὲ ποτήρια καὶ φιάλαι ἐκ κρυστάλλου πεποικιλμένου. Ἀξιοθέατος προσέτι εἶναι καὶ ἐλέφας τις ὀλόχρυσος ἐπὶ κρηπίδος κεκοσμημένης διὰ μεγάλων μαργαριτῶν, ἐπιτεθειμένων ἀλλήλοις, Ἰνδικῆς ἐργασίας. Ἐνταῦθα βλέπει τις καὶ τὴν τράπεζαν ἣν ἡ Αὐτοκράτειρα τῆς Ῥωσσίας Αἰκατερίνη ἐδωρήσατο τῷ Βεζίρη Βαλταζῆ Μουσταφᾶ· ἔχει σχῆμα ἀφελέστατον, καλυπτομένη ὑπ' ἀνατολικῶν τοπαζίων ἀποτελούντων συνεχῆ ἐπιφάνειαν. *(Θεατῆς.)*

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ι Σ.

Ἐπειδὴ τὸ περὶ Μουσικῆς ἄρθρον, οὗ τινος μέρος ἐδημοσιεύθη διὰ τῶν δύο τελευταίων φυλλαδίων, κατεχωρίσθη κατὰ παραδρομὴν ἐν τῇ Π α ν δ ὠ ρ α πρὶν ἢ ἐπιθεωρηθῆ ἐν τῷ γραφείῳ αὐτῆς, βρίθει δὲ σπουδαίων σφαλμάτων, διακόπτομεν τὴν ἐκδοσιν αὐτοῦ.